

De verkiezingen zijn te belangrijk voor een boycot

2010/35
04 | 05 | 2010

MENSEN

WELVAART

BESCHERMING

Marc De Vos
Director Itinera Institute

In 2008 zorgden Facebook en andere nieuwe media in de Verenigde Staten voor een basisbeweging die dorstte om “change” en die onderdog Barack Obama uiteindelijk in het Witte Huis bracht. In 2010 zorgt hetzelfde Facebook in België voor een basisbeweging die de vervroegde verkiezingen en de hele politieke klasse gewoon wil boycotten. Een duidelijker illustratie van de verzieking van de Belgische democratie is moeilijk denkbaar. De Amerikaanse burger mobiliseerde met “Yes, we can!”; de Belgische abdiceert blijkbaar met “No, we won’t!”.

Ik deel zeer veel van de ergernis en het foertgevoel van de boycotteers. De politieke soap van ruziënde partijen hangt mij ook de keel uit. De beleidsstilstand in zoveel cruciale dossiers stoort ook mij mateloos. Het tastbare verval van onze infrastructuur, economie of justitie, frustreert mij evenzeer. Sterker nog, de jurist in mij vindt het hemeltergend dat de burger schaamteloos medeplichtig wordt gemaakt aan verkiezingen die – bij gebrek aan voorafgaande oplossing voor BHV – zonder meer ongrondwettig zijn. En als democraat vind ik het al sowieso erover dat de Belgische staat ons verplicht te gaan kiezen, al was het maar omdat de politici hiermee worden vrijgesteld van hun

primaire taak om de stem van de burger echt te verdienen.

Maar toch zal ik op 13 juni met veel overtuiging naar het stemhokje trekken. Met het besef dat een boycot van de politieke klasse uiteindelijk de samenleving zelf treft. Met het inzicht dat wegblijven uit degout vooral de degoutanten doet winnen. Met een kleine hoop – hoe ijdel ook – dat dezelfde frustratie die mij beroert collectief het land kan beroeren tot moedige keuzes. Maar vooral in de wetenschap dat de verkiezingen van 2010 te belangrijk zijn om te negeren.

Drie jaar communautaire krachtmeting heeft inderdaad geen tast-

“

De volgende legislatuur wordt erop of eronder.
Ofwel hervormen we diep en breed, zodat we de
crisis verwerken en een nieuwe toekomst maken.
Ofwel blijven we andermaal stilstaan en tekenen
we voor pijnlijk en langgerekt verval.

”

baar resultaat geboekt. Maar het heeft wel de geesten doen rijpen. Wie de afgelopen dagen de Franstalige media volgde, heeft kunnen vaststellen hoe de partijen daar de publieke opinie voorbereiden

op de onvermijdelijkheid van een staatshervorming. De federale kopstukken van de PS gruwen niet langer van “confederalisme” en pleiten voor meer regionale bevoegdheden. De afstand tussen het confederalisme à la NVA en dat van een PS blijft ongetwijfeld groot. Maar de gigantische mentale kloof tussen een Vlaanderen dat alleen meer autonomie kent en een Wallonië dat zich krampachtig aan België vastklampt, is merkbaar versmald. De volgende legislatuur biedt een unieke kans voor een grote staatshervorming die niet alleen BHV zal oplossen maar die ons, na decennia van improvisaties, eindelijk een werkbare staat moet opleveren.

Dan is er de gigantische sociale en economische erfenis. Torenhoge staatsschuld, tanende competitiviteit, onvoldoende groei, slechte arbeidsmarkt, inefficiënte overheid, massawerkloosheid en een ontsporende sociale zekerheid: het zijn stuk voor stuk Griekse kwalen

die ook België teisteren. België is nog niet het Griekenland aan de Noordzee, met dank aan zijn hardwerkende en veelsparende burgers. Maar de volgende legislatuur wordt erop of eronder. Ofwel hervormen we diep en breed, zodat we de crisis verwerken en een nieuwe toekomst maken. Ofwel blijven we andermaal stilstaan en tekenen we voor pijnlijk en langgerekt verval.

De verkiezingen van juni 2010 worden misschien geen historische verkiezingen, maar het zijn dus zeker verkiezingen van historisch belang. Te belangrijk om te boycotten. Laten we er integendeel samen voor zorgen, met internet en de nieuwe media als hefboom, dat ze gaan over wat echt telt. Niet over communautair opbod en het eigen grote gelijk, maar over een duidelijke en slankere staatsstructuur, zuivere bevoegdheidsverdeling en duurzame financiering op elk beleidsniveau. Niet over gouden bergen en holle slogans, maar over besparen, belasten, schulden afbouwen, langer werken, andere pensioenen, betere overheid en betaalbare gezondheidszorg.

We hebben op 13 juni niet alleen een afspraak met de politieke klasse, maar ook met de volgende generatie. De middenvinger richting politiek is begrijpelijk, maar mag niet op de kap van de jongeren gebeuren. De politieke

keuzes op 13 juni 2010 zijn te belangrijk om aan de politici over te laten.

Marc De Vos
Directeur

Opiniestuk in De Standaard van 4 mei 2010.

Onafhankelijke denktank voor duurzame economische groei en sociale bescherming.